

VISZ A BUSZ

*A fák sudár,
hideg, lucskos törzsére megjön a nyár.
Nincs bánatuk,
míg bennük az érző lomb aludni tud.*

*Fönt a hegyen
vihár dühétől sápadt felhő legel.
Elszállna bár,
elszállna a felhő is, mint a madár.*

*Ha ittmarad:
ez a nap is a szurkos földbe ragad,
és nem leszek —
dideregve a széltől — kedves neked.*

*És senkinek,
aki kedvemmet szegni hozzám siet,
mint ez a tél:
el se búcsúzott tőlem, már visszatér*

*s fázni tanít,
mintha firtattam volna rongy titkait,
mintha végül is fájna,
mit tesz velem . . .*

*Visz a busz,
ragacsba fordul a kereke,
mint a szívem.*

A KÖLTŐ EMLÉKÉRE

*Csigolyádat törte a vagonkerék,
híztak a fölhők alatt a földi herék,
Csepelen pedig fúrták az ágyúcsövet,
én megvacsoráztam — ittam tejet.*

*A dilettáns igazította magát,
öltöztette a korra a paródiát,
Kassák feketéket rajzolt a fehérre,
gégerájkját itatta Babits vére.*

*Picasso bikákat festett, maszkokat Klee,
A tél, mint a mosogatólé,
Európára csorgott . . . Ember voltál
s azóta csillagot hord az égi sínpár.*